

Sygn. akt: I C 1955/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	ASR Marcin Borodziuk
Protokolant:	Sekr. Hubert Tomaszewski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 stycznia 2019 r. w S.

sprawy z powództwa S. N.

przeciwko A. N.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. N. na rzecz powoda S. N. kwotę 2.060,62 (dwa tysiące sześćdziesiąt 62/100) złotych z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 500 złotych od dnia 11 marca 2018 r. do dnia zapłaty,

- 500 złotych od dnia 11 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty,

- 500 złotych od dnia 11 maja 2018 r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 100 (sto) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1955/18 upr.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 stycznia 2019 r.

Powód S. N. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej A. N. kwoty 2.060,62 złotych wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztami procesu.

Powód wskazał, że z dochodzonej pozewem kwoty 1.500 złotych stanowi nieopłacony czynsz za najem mieszkania przy ul. (...) w S., za okres od marca do maja 2018 r., a pozostała należność to nieuregulowane przez pozwaną rachunki za prąd.

Pozwana na rozprawie wniosła o oddalenie powództwa w całości. Podniosła, że powód jest zobowiązany do uiszczania kwoty 600 złotych miesięcznie na rzecz małoletniej córki stron. Wskazała, że uzgodniła z powodem, że nie będzie płacił alimentów za lipiec i sierpień 2017 r., a ona nie będzie musiała opłacać czynszu za marzec i kwiecień 2018 r.

Wymieniona wskazała, że kwota 500 złotych miała obejmować wszelkie należności związane z najmem lokalu. Podała, że w czerwcu 2018 r. powód wyrzucił ją z mieszkania, a należności dochodzone pozwem dotyczą także okresu, gdy nie mieszkała już w jego lokalu. Wskazała, że w okresie obowiązywania umowy powód przebywał przedmiotowym lokalu, w dniach od piątku do poniedziałku.

Podstaw faktyczna rozstrzygnięcia:

S. N. wynajmował swojej byłej żonie, A. N., lokal mieszkalny położony przy ul. (...) w S.. Wymieniona zobowiązała się płacić na rzecz powoda kwotę 500 złotych miesięcznie.

(bezsporne)

Umowę najmu strony zawarły w dniu 1 lutego 2018 r. Zgodnie z jej § 4 A. N. zobowiązała się uiszczać czynsz w kwocie 500 złotych miesięcznie z góry, w terminie do 10 dnia każdego miesiąca. Stosownie zaś do § 5 wymieniona zobowiązała się do uiszczania, poza czynszem, m. in. opłat za zużycie energii elektrycznej.

(dowód: umowa najmu z 01.02.2018 r., k. 9-11)

A. N. uiściła czynsz za miesiące luty i czerwiec 2018 r.

(dowód: pismo z 27 lutego 2018 r., k. 12, potwierdzenie przelewu z 5 czerwca 2018 r., k. 7)

W okresie od lutego do czerwca 2018 r. opłaty za prąd związane z przedmiotowym lokalem wyniosły odpowiednio: luty 2018 r. - 71 złotych, marzec 2018 r. -127,34 złotych, kwiecień 2018 r. – 123,97 złotych, maj 2018 r. - 81,25 złotych, oraz czerwiec 2018 r. – 157,06 złotych.

(fakty uznane za przyznane)

Pismem z 7 maja 2018 r. S. N. wezwał A. N. do zapłaty kwoty 1.500 złotych tytułem czynszu za marzec, kwiecień i maj, wyznaczając 7-dniowy termin do uiszczenia kwoty wskazanej w wezwaniu.

(dowód: wezwanie do zapłaty, k. 8)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów przedłożonych przez powoda, które nie zostały zakwestionowane ani co do autentyczności, ani co do ich treści. Pozwana nie odniosła się do twierdzeń powoda w zakresie poniesienia przez niego opłat wynikających z rachunków za energię elektryczną, oraz wysokości tych należności. Fakty w tym zakresie należało uznać za przyznane (art. 230 k.p.c.), albowiem pozwana nie wypowiedziała się co do nich, a przemawiała za tym wyniki rozprawy, w toku której strona pozwana twierdziła jedynie, że do uiszczenia tych opłat nie była zobowiązana. W żaden sposób nie próbowała przy tym podważyć ich wysokości.

Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie niemal w całości. Oddaleniu podlegała jedynie część żądania w zakresie odsetek ustawowych.

Zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Stosownie zaś do art. 669 § 1 k.c. najemca obowiązany jest uiszczać czynsz w terminie umówionym. Według § 4 ust. 1 umowy najmu pozwana zobowiązała się do zapłaty czynszu w kwocie 500 złotych miesięcznie, płatnego do 10 dnia każdego miesiąca z góry, a stosownie do § 5, także do uiszczania opłat m. in. za energię elektryczną.

W kontekście tego ostatniego zapisu umowy jako błędne należy potraktować twierdzenie pozwanej, że kwota 500 złotych, którą zobowiązała się uiszczać tytułem czynszu, miała obejmować także wszelkie opłaty związane z lokalem. Na zapisy umowy słusznie powoływał się powód, który zaprzeczył twierdzeniom pozwanej, aby strony dokonały

odmiennych ustaleń. Pozwana nie zaferowała żadnych dowodów, aby wykazać swoje twierdzenia w tym zakresie. Brak przy tym podstaw do przyjęcia, że zachodziły szczególne okoliczności, które uprawniałyby do przeprowadzania dowodu, że strony złożyły odmienne oświadczenia niż zawarte w umowie, a zatem dowodu ponad osnowę dokumentu (art. 247 k.p.c.).

Stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten znajduje swoje procesowe odzwierciedlenie w art. 232 zdanie pierwsze k.p.c., zgodnie z którym Strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Pozwana nie zaferowała jakiegokolwiek dowodu na okoliczność tego, że spełniła obowiązek zapłaty czynszu i opłat za sporny okres, a na niej spoczywał ciężar dowodu, że zobowiązanie wygasło. Powód miał obowiązek wykazać jedynie podstawę zobowiązania pozwanej do zapłaty, co uczynił przedkładając umowę najmu.

W ocenie Sądu pozwana nie udowodniła, że pomiędzy nią a powodem doszło do zawarcia ugody, treścią której miało być wzajemne umorzenie wierzytelności powoda z tytułu opłat wynikających z umowy najmu, z wierzytelnością o charakterze alimentacyjnym. Powód wprost zaprzeczył, aby takie uzgodnienia miały miejsce, wobec czego pozwana powinna udowodnić swoje twierdzenia w tym zakresie.

Nawet gdyby twierdzenia w tym zakresie zostały wykazane, to zwrócić należy uwagę, że skutkiem domniemanego porozumienia stron miało być umorzenie wierzytelności z przysługujących nie samej pozwanej, lecz małoletniej córce stron. Tymczasem zgodnie z art. 498 § 1 k.c. potrącenie wierzytelności (co należy odnieść także do potrącenia umownego) jest możliwe, gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami. Brak spełnienia tego podstawowego warunku czyni bezprzedmiotowym rozważanie dalszych przesłanek skuteczności potrącenia.

Jakkolwiek pozwana jest przedstawicielem ustawowym małoletniej córki stron, nie mogłaby w jej imieniu zrzec się wierzytelności z tytułu alimentów, ani też przedstawić tej wierzytelności do potrącenia, w szczególności skutkującego umorzeniem własnego zobowiązania. Tego rodzaju czynność, jako przekraczająca zakres zwykłego zarządu majątkiem dziecka, wymagałaby zezwolenia sądu opiekuńczego (art. 101 § 1 k.r.o.). Z uwagi na to, że byłaby to czynność między rodzicami a dzieckiem, jej dokonanie byłoby przy tym możliwe tylko po ustanowieniu przez sąd opiekuńczy kuratora do tej czynności (art. 98 § 2 pkt 1 i 2 k.r.o.). Niespełnienie tych wymogów niewątpliwie powodowałoby nieważność potrącenia dokonanego w sposób opisany przez pozwaną, jako sprzecznego z ustawą (art. 58 § 1 k.c.), bez możliwości następczego zatwierdzenia przez sąd (zob. uchwałę Sądu Najwyższego, cała izba SN, z dnia 24 czerwca 1961 r., I CO 16/61, OSNC 1963/9/187).

Wreszcie podnieść należy, że pozbawiona znaczenia prawnego była okoliczność, czy także sam powód przez część tygodnia miał korzystać z przedmiotowego lokalu. Nic nie wskazuje bowiem na to, aby miało się to odbywać bez zgody pozwanej. Pozwana nie wykazała, aby sama została pozbawiona w ten sposób możliwości korzystania z lokalu, oraz aby w związku z tym korzystała z jakichkolwiek środków prawnych, czy choćby żądała opuszczenia lokalu przez powoda.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Żądanie zasądzenia odsetek ustawowych zasługiwało na uwzględnienie w zakresie czynszu, który pozwana miała płacić do 10 dnia każdego miesiąca. Nie uiszczając tego czynszu, od 11 dnia miesiąca pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem swego świadczenia pieniężnego.

Wobec powyższego należało orzec jak w pkt I wyroku.

W pkt II Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, tj. co do odsetek ustawowych za dni 10 marca 2018 r., 10 kwietnia 2018 r. i 10 maja 2018 r. W tych datach pozwana nie znajdowała się jeszcze w opóźnieniu. Niezasadne było także żądanie zapłaty odsetek ustawowych liczonych od należności za energię elektryczną. Powód nie przedstawił bowiem żadnych twierdzeń, z których miałyby wynikać termin płatności tych należności. Także ze znajdującego się w aktach wezwania do zapłaty nie wynika, aby w tym zakresie pozwana została wezwana do spełnienia świadczenia w

rozumieniu art. 455 k.c. Sąd przyjąć należy, że dowiedziała się o tych opłatach dopiero w momencie doręczenia jej pozwu.

W pkt III Sąd na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. obciążył pozwaną jako stronę przegrywającą w procesie obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz powoda. Powód poniósł jedynie opłatę od pozwu w kwocie 100 złotych, i taką też kwotę, jako celową do dochodzenia jego praw, powinna mu zwrócić pozwana.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. sprawę oznaczyć na okładce akt jako rozpoznaną w postępowaniu uproszczonym (upr.);
3. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanej;
4. przedłożyć za 14 dni lub z wpływem;

S., 4 lutego 2019 r.